

Một Bài Thơ Nửa Đêm

Nửa đêm rồi, tôi biết! Mới...mười hai giờ khuya! Gió lạnh rít não nề, lòng tôi buồn não nuột...

Sương đang bay lướt thướt trên tấm cửa gương tôi. Tôi thở ra tôi chơi, sương mờ thêm tấm kính!

Tôi biết ngoài trời lạnh. Người homeless chắc run. Nó lạnh lắm phải không? Và thì nó...cũng ngủ?

Homeless không xấu, nhưng muốn đẹp, làm sao? Đẹp thì phải sang giàu, đẹp thì có nhà cửa?

Bao nhiêu người đã hứa: dựng xã hội công bình, tất cả phải công minh, sống đời phải công đạo...

Té ra người ta "sạo"...như ngôi sao trên cờ? Cờ nào không "nặng" hơ? Cờ nào không "nặng" há?

Hoàng Sa mất, không lạ / vì Mỹ cúng cho Tàu. Mỹ...năm mươi ngôi sao! Lá cờ Mỹ rất nặng!

Nuốt nước miếng nghe đắng.

Nửa đêm tôi làm thơ.

Trời bên ngoài không mưa

Sao trong tôi ứa lệ?

Nixon, Tổng Thống Mỹ / đã nói chỉ một câu: "Nước Mỹ không có bạn, nước Mỹ không có kẻ thù, nước Mỹ chỉ có quyền lợi của nước Mỹ!".

Câu đó vào lịch sử, dân mình ra ngoài khơi! Ôi nửa đêm của tôi và bài thơ như thế...

Trần Văn Lệ